

Cum universu-n stele...

Mihai Eminescu

Cum universu-n stele iubește noaptea clară,
Cu toate-a mele gânduri astfel eu te-am iubit,
Când am plecat eu fruntea cu-a gândului povară
Pe sânu-ți să se-nchidă de lume ostenit.

Simții atunci puternic cum lumea toată-n mine
Se mișcă, cum se-ndoaie a mării ape-ntregi
Și-n fruntea mea oglindă a lumilor senine,
Aveam gândiri de preot și-aveam puteri de regi.

Dar ca pe-un măr cu vierme mi-ai omorât simțirea
În goana lumii oarbe, pe strada în noroi.
De-atunci mă-ntreb cum oare de m-a-nșelat privirea,
Cum s-a putut ca-n lumea asta să ne iubim... noi?

Astăzi inima-mi este o rădăcin-uscată,
Gândirea mea o toamnă ca gândul unui mort,
Sunt ca un imperator cu fruntea devastată:
Demult nu știu nimic de imperiul ce-l port.